

PŘITAŽLIVOST KE STEJNÉMU POHLAVÍ

Bůh nás stvořil jako muže a ženy. To, co nazýváme pohlavím, bylo základní charakteristikou naší existence před naším zrozením.

Starší Dallin H. Oaks

Z kvora dvanácti apoštolů

Každý Svatý posledních dnů ví, že Bůh zakázal všechny sexuální vztahy mimo manželský svazek. Většina si je také vědoma Spasitelova učení, že je pro muže hříšné, aby pohlížel na ženu a toužil po ní (viz Matouš 5:28; NaS 42:23; 63:16).

Přitažlivost mezi mužem a ženou byla vštípena Stvořitelem, aby zaručila trvání pozemského života a společně spojila manžela a manželku do rodinného prostředí, které předepsal pro dosažení svých účelů, včetně výchovy dětí. V kontrastu s tím jsou odchylky od Božích přikázání v použití moci plazení vážnými hříchy. President Joseph F. Smith učil:

„Sexuální spojení je v manželství zákonné, a podílí-li se na něm někdo se správným úmyslem, je úctyhodné a posvěcující. Bez manželského svazku je však oddávání se sexu znečišťujícím hříchem, ohavností v očích Božích.“¹

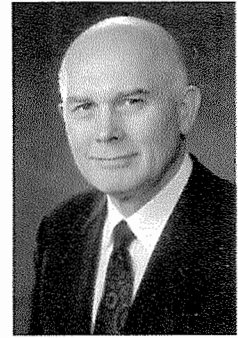
Někteří Svatí posledních dnů čelí zmatku a bolesti, která následuje, jestliže se muž nebo žena zapojují do sexuálního chování s osobou stejného pohlaví, nebo dokonce když má nějaká osoba erotické pocity, které by k takovému chování mohly vést. Jak mají církevní vedoucí, rodiče a ostatní členové Církve reagovat, když

Přitažlivost mezi mužem a ženou byla vštípena Stvořitelem, aby zaručila trvání pozemského života a společně spojila manžela a manželku do rodinného prostředí, což předepsal pro dosažení svých účelů, včetně výchovy dětí.

čelí náboženským, citovým a rodinným problémům, které jsou s takovým chováním nebo pocity spojeny? Co máme říci mladému člověku, který říká, že je přitahován k lidem stejného pohlaví nebo má vůči nim erotické myšlenky nebo pocity? Jak máme reagovat, když nějaký

ADAM A EVA ŘEČÍ U OUITÁŘE DEL PARSON

muž o sobě prohlašuje, že je homosexuální, nebo žena, že je lesbická a že vědecké důkazy „dokazují“, že se „takto narodili“? Jak máme reagovat, když nás lidé, kteří nejsou naší víry, obviňují, že jsme netolerantní nebo nemilosrdní, když trváme na tom, že erotické pocity vůči osobě stejného pohlaví nejsou normální a že jakékoliv sexuální jednání tohoto druhu je hříšné?

NAUKY EVANGELIA

Naše postoje vůči těmto otázkám jsou diktovány naukami evangelia, o kterých víme, že jsou pravdivé.

1. Bůh nás stvořil jako „muže a ženu“ (NaS 20:18; Mojžíš 2:27; Genesis 1:27). To, co nazýváme pohlavím, bylo základní charakteristikou naší existence před naším zrozením.²

2. Účelem smrtelného života a posláním Cirkve Ježíše Krista Svatých posledních dnů je připravit syny a dcery Boží pro jejich určení – stát se takovými, jako jsou naši nebeští rodiče.

3. Naše věčné určení – oslavení v celestiálním království – je umožněno pouze prostřednictvím usmíření Ježíše Krista (jehož prostřednictvím se stáváme a můžeme zůstat „nevinným[i] v očích Božích“ [NaS 93:38]) a je možné pouze pro muže a ženu, kteří uzavřeli smlouvu věčného manželství v chrámu Boha (viz NaS 131:1–4; 132) a jsou v této smlouvě věrni.

4. Lidé, kteří prostřednictvím milosrdného plánu našeho Otce v nebesích touží dělat to, co je správné, kteří však bez vlastní viny nejsou schopni uzavřít věčný sňatek ve smrtelném životě, budou mít příležitost splnit

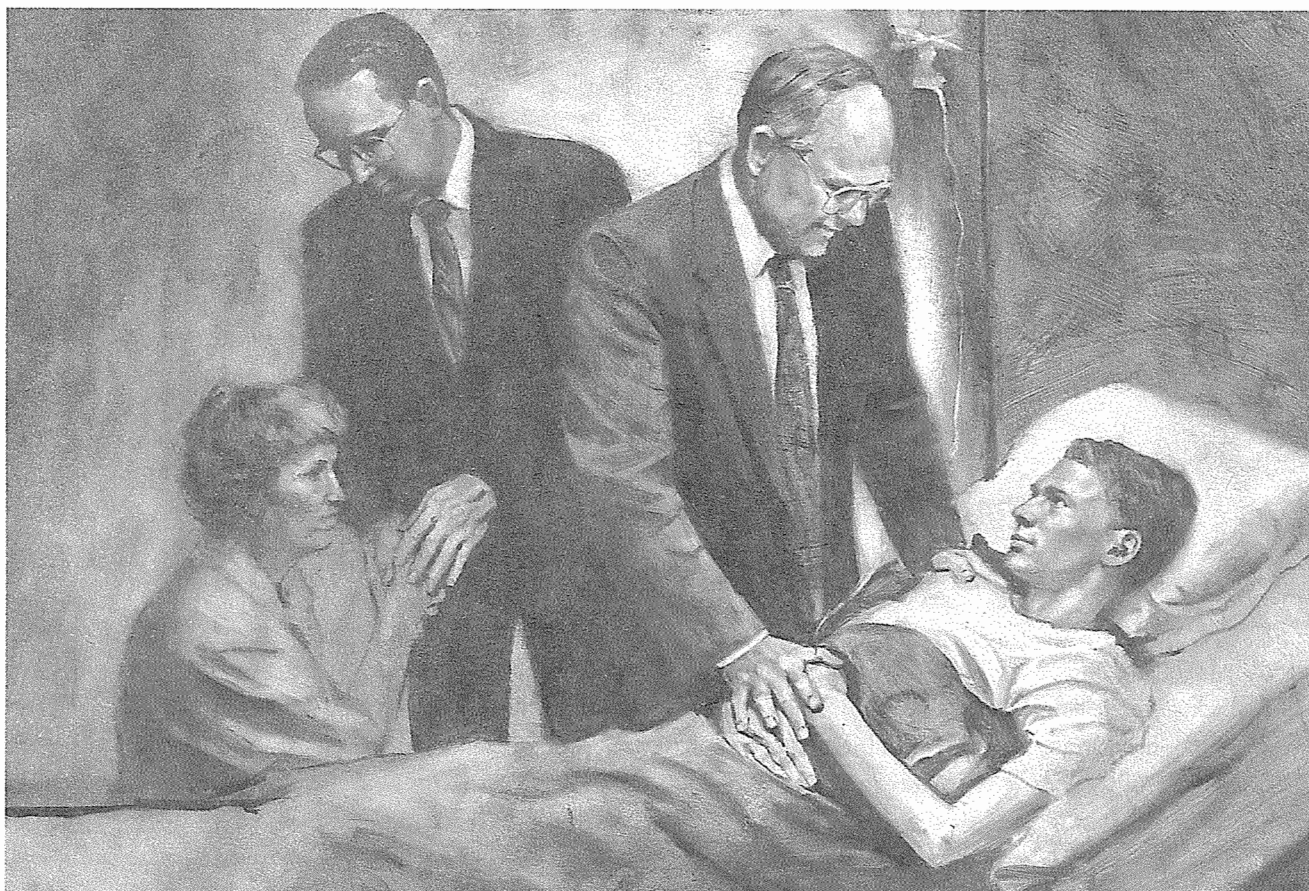
požadavky pro věčný život v období, které následuje po smrtelnosti, jestliže dodržují přikázání Boží a jsou věrni své smlouvě křtu a dalším smlouvám.³

5. Kromě očišťujícího účinku usmíření nám Bůh dává svobodu jednání – moc volit mezi dobrem (cestou života) a zlem (cestou duchovní smrti a zničení [viz 2. Nefi 2:27; Mojžíš 4:3]). I když podmínky smrtelnosti mohou omezit naši svobodu (například omezením naší pohyblivosti nebo naší schopnosti jednat na základě určitých voleb), dosáhneme-li věku nebo podmínek zodpovědnosti (viz Moroni 8:5–12; NaS 68:27; 101:78), žádná smrtelná nebo duchovní síla nás nemůže zbavit naší svobody jednání.

6. Pro naplnění jednoho z účelů smrtelného života je nezbytné, abychom byli zkoušeni v protivenstvích, aby se vidělo, zda budeme dodržovat Boží přikázání (viz 2. Nefi 2:11; Abraham 3:25–26). Aby bylo toto protivenství zajištěno, je Satanovi a jeho přívržencům dovoleno, aby nás pokoušeli užívat své svobody jednání a svobody tak, abychom volili zlo a dopouštěli se hříchu.

7. Protože Satan touží učinit „všechny lidi tak ubohými, jako je sám“ (2. Nefi 2:27), je jeho nejhorlivější úsilí zaměřeno na povzbuzování těch voleb a skutků, které budou mařit plán, který má Bůh pro své děti. Snaží se podkopat zásadu osobní zodpovědnosti, přesvědčit nás, abychom zneužívali své posvátné moci plození, odrazuje dobré muže a ženy od manželství a rodičovství a dělá zmatek v tom, co to znamená být mužem a ženou.

8. V tomto všem se ďábel, který nemá tělo, snaží smrtelníky přesvědčit, aby zkazili svá těla tím, že zvolí „věčnou smrt podle vůle těla... které... dává moc

ILUSTRACE DEL PARSON

duchu ďáblovu, aby [je] uvedl do zajetí a přivedl do pekla, aby ve své vlastní říši mohl nad [nimi] panovat.“ (2. Nefi 2:29.)

9. První předsednictvo prohlásilo, že „je rozdíl mezi [1] nemorálními myšlenkami a pocity a [2] účastí buď v nemorálním heterosexuálním, nebo v jakémkoliv homosexuálním chování.“⁴ Ačkoliv jsou nemorální myšlenky méně závažné než nemorální chování, musíme takovým myšlenkám odolávat a činit z nich pokání, protože víme, že „naše myšlenky nás také ztratí“ (Alma 12:14). Nemorální myšlenky (a méně závažné pocity, které k nim vedou) mohou přivést k hříšnému chování.

10. Protože Bůh velmi miluje své děti, dokonce i ti nejhorší hříšníci (nebo většina z nich) budou nakonec odměněni zařazením do nějakého království slávy.⁵ Lidé, kteří žili dobrým životem a obdrželi většinu spásných obřadů, ale kteří nedbali na splnění podmínek pro oslavení prostřednictvím věčného sňatku, budou spaseni v nižším místě celestiálního království, kde není věčný růst (viz NaS 131:1–4).

11. Uprostřed překážek, výzev a voleb smrtelného

života se na nás všechny vztahuje Spasitelovo přikázání, „abyste se milovali vespolek“ (Jan 15:12, 17). První předsednictvo v nedávném poselství řeklo:

„Jsme žádáni, abychom byli laskavější jeden k druhému, jemnější a ochotnější si odpouštět. Jsme žádáni, abychom byli pomalejší ke hněvu a rychlejší ku pomoci. Jsme žádáni, abychom podávali přátelskou ruku a bránili ruce přinášející odvetu. Jsme povoláni být pravými Kristovými učedníky a milovat jeden druhého s ryzím soucitem, protože to je způsob, jakým miloval Kristus nás.“⁶

Laskavost, soucit a láska jsou mocnými nástroji, které nás posilují, abychom nesli těžká břemena, která na nás byla vložena, aniž bychom se provinili, a dělali to, o čem víme, že je správné.

POUŽITÍ NAUK A ZODPOVĚDNOSTÍ

Tyto nauky, přikázání a zodpovědnosti jsou našimi vodítky při zodpovídání otázek, které byly položeny v tomto článku dříve.

Naše nauky zřetelně zatracují ty, kteří se zapojují do

Máme prokazovat soucit lidem, kteří trpí špatným zdravím, včetně těch, kteří jsou nakaženi virem HIV nebo kteří onemocněli AIDS (kteří mohli, ale také nemuseli, onemocnět kvůli sexuálním vztahům). Takové lidi máme povzbuzovat, aby se účastnili církevních činností.

takzvaných „útoků na teplé“ – fyzických nebo slovních výpadů vůči lidem, o kterých si myslí, že jsou zapojeni v homosexuálním nebo lesbickém chování.

Máme prokazovat soucit lidem, kteří trpí špatným zdravím, včetně těch, kteří jsou nakaženi virem HIV nebo kteří onemocněli AIDS (kteří mohli, ale také nemuseli, onemocnět kvůli sexuálním vztahům). Takové lidi máme povzbuzovat, aby se účastnili církevních činností.

S použitím rozdílu, který činí První předsednictvo v otázce vztahů mezi stejnými pohlavími, máme rozlišovat mezi (1) homosexuálními (nebo lesbickými) „myšlenkami a pocity“ (kterým se má odolávat a které mají být přeměrovány) a (2) „homosexuálním chováním“ (které je závažným hříchem).

Máme si povšimnout, že slova *homosexuální*, *lesbická* a *teplý(á)* jsou přídavná jména, která popisují určité myšlenky, pocity nebo chování. Máme se vyhýbat tomu, abychom těchto slov používali jako podstatných jmen k pojmenování určitých podmínek nebo konkrétních lidí. Naše náboženská nauka toto vyžaduje. Je špatné používat těchto slov k označení nějakých *podmínek*, protože z toho vyplývá, že člověk je narozením postaven do nějakých podmínek, ve kterých nemá volbu v kriticky důležitých záležitostech sexuálního *chování*.

Jinou věcí jsou pocity. Zdá se, že některé druhy pocitů jsou vrozené. U jiných se dá vystopovat, že se vztahují k zážitkům ve smrtelnosti. Ještě další pocity se zdají být získány z komplexu vzájemného působení „povahy a

výchovy“. Všichni máme určité pocity, které jsme si nezvolili. Evangelium Ježíše Krista nás však učí, že máme přesto moc svým pocitům odolávat, změnit je (je-li to třeba) a zajistit, aby nás nevedly k tomu, abychom se zabývali nevhodnými myšlenkami nebo se věnovali hříšnému chování.

Různí lidé mají různé tělesné vlastnosti a různou citlivost vůči různým fyzickým a citovým tlakům, se kterými jsme se mohli setkat v prostředí svého dětství a dospělosti. Ani tuto osobní citlivost jsme si nezvolili. Volíme však svoje postoje, priority, chování a „životní styl“, které na ni naroubujeme a budeme za ně zodpovědni.

Základem našeho naukového postavení v těchto záležitostech je rozdíl mezi naší svobodou a naší svobodou jednání. Naše svoboda může být omezena různými okolnostmi smrtelnosti, Boží dar svobody jednání však nemůže být omezen vnějšími silami, protože je základem naší zodpovědnosti vůči němu. Kontrast mezi svobodou a svobodou jednání může být znázorněn v souvislosti s podmíněným postupem od pocitů k myšlenkám, od myšlenek k chování, od chování k závislosti. Tento postup lze vidět v rozmanitých záležitostech, jako jsou například hazardní hry a užívání tabáku a alkoholu.

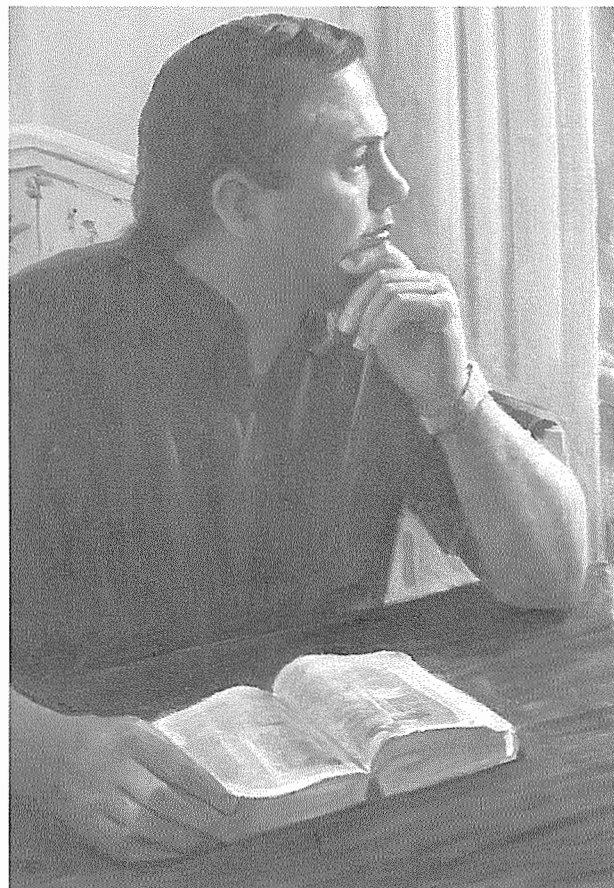
Stejně jako někteří lidé mají jiné pocity než ostatní, zdá se, že někteří lidé jsou neobyčejně citliví k určitému jednání, reakcím nebo závislostem. Tato citlivost je možná vrozená nebo získaná bez osobní volby nebo chyby, podobně jako nepojmenovaná indispozice apoštola Pavla, kterou nazval „osten do těla, anděl satan, aby mne zašijkoval, abych se nad míru nepovyšoval.“ (2. Korintským 12:7.) Nějaký člověk může mít pocity, které ho vedou ke hrám, avšak na rozdíl od těch, kteří si pouze hrají, se stává narušivým hráčem. Jiný člověk může mít sklon k užívání tabáku a citlivost k závislosti na něm. Ještě další může být neobvykle přitahován k alkoholu a je snadno přístupný alkoholismu. Další příklady

Je toho mnoho, co nevíme o rozsahu svobody, kterou máme z pohledu různých ostnů v těle, které nás ve smrtelném životě ovlivňují. Ale tolik toho víme, že všichni máme svoji svobodu jednání a Bůh nás činí zodpovědnými za způsob, jakým ji užíváme v myšlenkách a skutcích. To je základ.

mohou zahrnovat prudkou povahu, svárlivé chování, chamtivý postoj a tak dále.

Ve všech těchto případech (a v dalších případech, které nebyly uvedeny), mohou mít pocity nebo jiné vlastnosti, které zvyšují citlivost k nějakému chování, určitý vztah k dědičnosti. Tento vztah je však pravděpodobně velmi složitý. Zděděné prvky nejsou snad ničím více než zvýšenou pravděpodobností, že nějaký jedinec získá určité pocity, jestliže se v období vývoje setká s určitými vlivy. Avšak nehledě na naši rozdílnou citlivost a zranitelnost, která představuje pouze variace naší svobody ve smrtelnosti (ve smrtelnosti jsme pouze „svobodni podle těla“ [2. Nefi 2:27]), zůstáváme zodpovědní za používání své svobodné vůle v myšlenkách, kterými se zabýváme, a v chování, které si volíme. O tomto kontrastu jsem pojednával v proslovu, který jsem pronesl před několika roky na Univerzitě Brigham Younga:

„Většina z nás se narodila s ostny v těle [nebo si je vyvinula], některé jsou viditelnější, některé závažnější než jiné. Zdá se, že všichni jsme vnímaví k té či oné poruše, avšak ať je naše citlivost jakákoliv, máme vůli a moc ovládat své myšlenky a jednání. Tak to musí být. Bůh říká, že na nás vkládá zodpovědnost za to, co děláme a na co myslíme, a tak naše myšlenky a činy musí být ovladatelné prostřednictvím naší svobody jednání. Když jsme dosáhli věku nebo podmínek zodpovědnosti, neomlouvá prohlášení ‚takový jsem se narodil‘, naše činy nebo myšlenky, které nejsou v souladu s Božími příkázáními.

ILLUSTRACE DEL PARSON

Musíme se učit žít tak, aby nám nějaká slabost, která je smrtelná, nezabránila dosáhnout cíle, který je věčný.

Bůh slibuje, že naše strasti posvěti k našemu prospěchu (viz 2. Nefi 2:2). Úsilí, které vynakládáme při překonávání jakékoliv zděděné [nebo vyvinuté] slabosti, buduje duchovní sílu, která nám bude sloužit po celou věčnost. Když se Pavel třikrát modlil, aby mu byl odňat jeho ‚osten v těle‘, Pán odpověděl takto: ‚Dosti máš na mé milosti, neboť moc má v nemoci dokonává se.‘ Pavel uzavírá:

‚Nejraději tedy chlubití se budu nemocmi svými, aby ve mně přebývala moc Kristova.

Protož líbost mám v nemocech, v pohaněních, v nedostacích, v protivenstvích a v úzkostech pro Krista. Nebo když mdlím, tehdy silen jsem.‘ (2. Korintským 12:9–10.)

Ať jsou naše citlivost nebo sklony [pocity] jakékoliv, nemohou nás podrobit věčným následkům, pokud nepoužíváme svou svobodnou vůli k děláni něčeho nebo myšlení na něco, co je zakázáno Božími příkázáními. Například náchylnost k alkoholismu snižuje svobodu své oběti požívat ho bez závislosti, ale její svobodná vůle jí dovoluje, aby ho nepožívala, a tak unikla tělesnému oslabení z alkoholu a duchovnímu úpadku ze závislosti.

... Vyvarujte se argumentu, že když má nějaký člověk silné sklony k nějakému zvláštnímu jednání, nemá moc volby, a proto za své činy nenese zodpovědnost. Toto tvrzení je v rozporu se základními předpoklady evangelia Ježíše Krista.

Satan by chtěl, abychom věřili, že v tomto životě nemáme zodpovědnost. To je cíl, kterého se snažil dosáhnout svou opozicí v preexistenci. Člověk, který trvá na tom, že není zodpovědný za používání své svobody jednání, protože „se takto narodil“, se snaží ignorovat výsledek války na nebesích. *Jsm*e zodpovědní, a prohlašujeme-li něco jiného, stává se naše úsilí součástí propagandistického úsilí protivníka.

Individuální zodpovědnost je zákonem života. To se týká lidských i Božích zákonů. Společnost činí lidi zodpovědnými za to, že ovládají svá nutkání, takže můžeme žít v civilizované společnosti. Bůh činí své děti zodpovědnými za to, že ovládají svá nutkání, takže mohou dodržovat jeho přikázání a uskutečňovat svoje věčné určení. Zákon neomlouvá prchlivého muže, který podlehne svému nutkání a vystřelí na toho, kdo jej vyprovokoval, ani chtivého muže, který podlehne svému nutkání krást, nebo pedofila, který podlehne svému nutkání ukojit své sexuální touhy s dětmi...

Je toho mnoho, co nevíme o rozsahu svobody, kterou máme z pohledu různých ostnů v těle, které nás ve smrtelném životě ovlivňují. Ale tolik toho víme, že *všichni* máme svoji svobodu jednání a Bůh nás činí zodpovědnými za způsob, jakým ji užíváme v myšlenkách a skutcích. To je základ.⁷

POHLED VĚDY

Mnoho lidí v kontrastu s naším naukovým přístupem přistupuje k problému přitažlivosti stejných pohlaví pouze z hlediska současné vědy. I když k tomu

nemám vědeckou kvalifikaci, pokusím se s pomocí vědecké literatury a s radou kvalifikovaných vědců a praktiků vyvrátit tvrzení těch, kteří vědeckými objevy dokazují, že zjevní homosexuálové a lesbičky se „takto narodili“.

Žijeme v době zrychlujících se vědeckých objevů o lidském těle. Víme, že to, co jsme zdědili, vysvětluje mnohé z našich tělesných vlastností. Současně také víme, že naše chování je hluboce ovlivněno psychosociálními faktory, jako jsou vztahy s rodiči a sourozenci (zejména během let utváření osobnosti), a kulturou, ve které žijeme. Debata o tom, zda a v jakém rozsahu je možno určitě chování přisoudit „povaze“ nebo „výchově“, je stará stovky let. Její použití v záležitosti pocitů a chování vůči stejnému pohlaví je pouze jedním z projevů nanejvýš složitěho oboru, ve kterém je vědecká znalost stále ještě v plenkách.

Někteří vědci popírají, že je chování geneticky ovlivněno. Jiní obhajují důkazy nebo teorie zdůrazňující „že existuje přesvědčivý důkaz genetického vlivu na sexuální orientaci.“⁹

Jsme si samozřejmě vědomi důkazů, že dědičnost vysvětluje náchyllost k některým nemocem, jako jsou některé druhy rakoviny a další onemocnění jako cukrovka. Existují také teorie a určité důkazy, že dědičnost je faktorem při náchyllosti k různým poruchám, které se vztahují k chování, jako je agresivita, alkoholismus a obezita. Je snadné předpokládat, že dědičnost hraje roli v sexuální orientaci. Avšak je důležité, abychom měli na paměti, jak připouštějí dva obhájci tohoto přístupu, že „pojem důležitost dědičnosti nemá být zaměňován za pojem nevyhnutelnost dědičnosti... Většina mechanismů pravděpodobně zahrnuje vzájemné působení mezi vrozenými predispozicemi a událostmi v prostředí, ve kterém dotyčný žije.“¹⁰

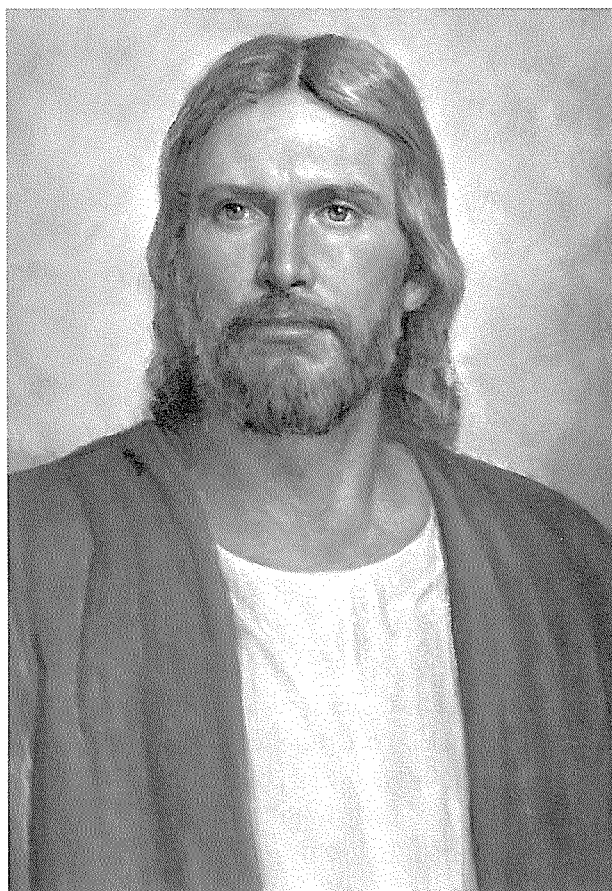
Většina vědců, ať se již v širokém spektru nacházejí na

První zásadou evangelia je víra v Pána Ježíše Krista, který nám dává světlo a sílu překonat překážky smrtelnosti a používat naši Bohem danou svobodu jednání k tomu, abychom volili chování, které nás povede k našemu božskému určení.

pozicích mezi úplným odmítnutím nebo celkovým přijetím biologického determinismu sexuální orientace, připouští, že v současné době neexistuje dostatek důkazů a že pro vynesení pevného závěru si musíme počkat na mnoho dalších vědeckých studií.

Studie 56 párů mužských jednovaječných dvojčat, ve kterém jedno dvojče samo sebe ohodnotilo jako „homosexuála“, podává zprávu, že 52 procent spoludvojčat označilo samo sebe rovněž za homosexuála.¹¹ Podobná studie ženských jednovaječných dvojčat poskytla přibližně stejný poměr spoludvojčat, které se označily za lesbičky (34 z 71 dvojic, 48 procent).¹² Ukazují-li tyto studie, že některé zděděné vlivy způsobují to, že se muž nebo žena sami označují za homosexuála nebo lesbičku, je jasné, že tyto vlivy nejsou vymezující. Jeden přední vědec zjistil: „Dokonce i jednovaječné dvojče homosexuálního člověka má padesátiprocentní i větší šanci být heterosexuální — dokonce i když má přesně stejné geny a je vychovááno stejnými rodiči.“¹³ Měli bychom si také povšimnout, že výsledky těchto (a jiných níže popsanych) studií jsou založeny na osobním ohodnocení zúčastněných, což je vratký základ pro vědecké závěry, když „mezi kliniky a vědci v oboru chování stále ještě neexistuje všeobecně přijatá definice homosexuality — natož pak všeobecný soulad ohledně jejího původu.“¹⁴

V každé nové oblasti vědění je nejtíživější nový zdroj důkazů. V červenci 1993 se na titulních stranách objevil Dr. Dean Hamer, když oznámil, že objevil „statisticky významnou souvztažnost mezi dědičností genetic-

PÁN JEŽÍŠ KRISTUS, DEL PARSON

kých buněčných znaků [identifikovatelný řetězec DNA] v chromozómové oblasti Xq28 a sexuální orientací ve vybrané skupině... homosexuálních mužů a jejich příbuzných starších osmnácti let.“ Jinými slovy „to ukazuje, že Xq28 obsahuje gen, který u mužů přispívá k homosexuální orientaci.“¹⁵ Dr. Hamer ve své následné knize podává nejpřesnější výklad svého objevu a uzavírá:

„O důležitosti chromozómové oblasti Xq28 u populace všeobecně můžeme činit pouze odvozené odhady. Jako horní mez — oblast nemůže pravděpodobně ovlivnit více než 67 procent homosexuálních mužů, to je poměr ‚spojený‘ s touto oblastí v naší pečlivě vybrané skupině homosexuálních sourozenců. Jako dolní mez — jeli většina homosexuality způsobena faktory prostředí nebo větším množstvím vzájemně působících genů, mohl by Xq28 zodpovídat za tak malé množství, jako je několik procent odchylek v mužské sexuální orientaci. Průměrný rozsah, získaný z našich dat o zřetězení genů a z dostupných studií o dvojčatech a rodinách, naznačuje, že Xq28 hraje určitou roli asi u 5 až 30 procent homosexuálních mužů. Široký rozsah těchto odhadů je důkazem, že zbývá vykonat ještě mnohem více práce.“¹⁶

„Určitá role asi u 5 až 30 procent“ homosexuálních mužů, kteří se tak sami ohodnotili, přichází jistě zkrátka jako ospravedlnění tvrzení, že věda ukázala, že „homosexualita“ je „způsobena“ genetickou dědičností. Jeden významný vědec určil dvě z pochybností:

„Jakékoliv doposud existující důkazy o tom, že homosexualita je vrozená, jsou chybné... Důkaz vědeckého bádání, které má za cíl ukázat, že homosexualita je dědičná, neobjasňuje ani to, co se dědí, ani jak to ovlivňuje sexuální orientaci.“¹⁷

Doktoři Byne a Parsons z psychiatrického oddělení Kolumbijské university poskytují ve svém působivém přehodnocení biologických teorií lidské sexuální orientace tato důležitá varování a doporučení:

„Je nutné, aby si kliničtí lékaři a vědci v oblasti chování začali uvědomovat složitost sexuální orientace a odolali pokušení hledat jednoduchá vysvětlení, ať již psychosociální nebo biologická.

Ve většině teoretizování o původech sexuální orientace zřetelně chybí aktivní role jednotlivce při budování své identity... Navrhujeme model vzájemného působení, ve kterém geny nebo hormony samy o sobě neurčují sexuální orientaci, ale místo toho ovlivňují zvláštní vlastnosti osobnosti a tím způsob, kterým na sebe vzájemně působí nějaký jedinec a jeho prostředí, když se začíná rozvíjet jeho sexuální orientace a jiné rysy osobnosti.“¹⁸

Tento postřeh, který je pouze jedním z mnoha názorů vědců, je obzvláště přesvědčivý, protože bere v úvahu nezbytný prvek individuální volby, o kterém víme, že je pravou zásadou našich podmínek ve smrtelnosti.

ZODPOVĚDNOSTI VEDOUČÍCH A ČLENŮ CÍRKVE

První předsednictvo ve svém dopise ze dne 14. listopadu 1991 o důležitosti zákona morální čistoty pro-

hlásilo: „Sexuální vztahy jsou správné pouze tehdy, když jsou vhodně vyjádřeny v manželském svazku mezi manželem a manželkou. Jakýkoliv jiný sexuální kontakt, včetně smilství, cizoložství, homosexuálního a lesbického chování, je hříšný.“

V souladu s tímto pokynem mají vedoucí Církve zodpovědnost volat přestupníky k pokání a připomínat jim zásadu, kterou hříšné Nefity učil prorok Samuel: „Neboť jste po celý život svůj si hleděli věci, kterých nemůžete dosáhnouti; hledali jste blaženost ve hříchu, což se protiví bytosti spravedlivosti – našemu velikému a věčnému Stvořiteli.“ (Helaman 13:38.)

Lidé nemohou setrvat ve vážných hříších a zůstat členy Církve. A za povzbuzování druhých k hříchu může být uděleno disciplinární řízení. Neexistuje žádné církevní disciplinární řízení za nesprávné myšlenky nebo pocity (i když existuje povzbuzení k jejich nápravě), nesprávné chování však přináší důsledky. Spasitel učil, že lidé nemají být „zapuzeni“; v témže kázání svým služebníkům přikázal, aby „vědomě nikomu nedovolovali požívati nehodně těla mého i krve,... když tedy víte, že některý muž jest nehoden jísti tělo mé a píti krev mou, pak mu to máte zakázati.“ (3. Nefi 18:28–30.) Spasitel také přikázal: „Jestliže se však neobrátí, nemá býti počítán k lidu mému, aby nekazil lid můj.“ (Verš 31; viz také Mosiáš 26:36; Alma 5:56–61.) Z toho vyplývá, že když přestupníci nereagují na volání k pokání, musí pastýři církevního stáda, aby splnili své Bohem dané zodpovědnosti, uspořádat disciplinární řízení.

Současně máme vždy rozlišovat mezi hříšným *jednáním* a nesprávnými *pocity* nebo potenciálně nebezpečnými *náchylnostmi*. Máme podat pomocnou ruku těm, kteří bojují, aby odolali pokušení. První předsednictvo to učinilo ve svém dopise ze 14. listopadu 1991. Po opětovném potvrzení hříšnosti „smilství, cizoložství,

ILUSTRACE DEL PARSON

homosexuálního a lesbického chování“ předsednictvo dodalo:

„Jedinci a jejich rodiny, kteří touží po pomoci v těchto záležitostech, mají vyhledávat radu od svého biskupa, presidenta odbočky, presidenta kúlu či okrsku. Vyzýváme vedoucí a členy Církve, aby s láskou a porozuměním podali pomocnou ruku těm, kteří zápasí s těmito věcmi. Mnozí zareagují na křesťanskou lásku a inspirovanou radu, když obdrží pozvání, aby přišli zpět a využili smírné a uzdravující moci Spasitele (viz Izajáš 53:4-5; Mosiáš 4:2-3).“

President Gordon B. Hinckley v konferenčním proslovu na stejné téma podobně řekl: „Nyní toužím důrazně říci, že naše obava z trpkých plodů hříchu je spojena s křesťanským soucitem k jeho obětem, ať již nevinným nebo provinilým. Prosazujeme příklad Pána, který zatracoval hřích, ale miloval hříšníka. Máme s laskavostí a útechou podat pomocnou ruku těm, kteří jsou postiženi, sloužit jejich potřebám a pomáhat jim s jejich problémy.“¹⁹

Církev a její členové navzdory těmto výzvám a ujištěním stále nechápují naše postavení v těchto záležitostech.

Loni na podzim byl v rozhovoru s televizním zpravodajem jeden z představitelů naší Církve otázan: „Co se v Církvi dělá, aby byla zastavena atmosféra nenávisti vůči homosexuálům?“ Před devíti lety se mě v televizním rozhovoru na toto téma ptali na zprávy o tom, že Církev učí nebo naznačuje „že tito lidé jsou nějak méněcenní... a že tito lidé nenávidí sami sebe a že to je postoj vyvolaný Církví.“

Závažnější je, že tyto otázky dostáváme také od věrných členů. Názorný je nedávný dopis:

„Další obavou, kterou máme, je způsob, jakým jsou naši synové a dcery označováni jako lidé, kteří praktikují úchylné a chlípné chování. Někteří možná ano, většina ale ne. Tito mladí muži a ženy chtějí pouze vydržet, duchovně žít a zůstat blízko svých rodin a Církve. Obzvláště zničující účinek má to, když jsou tyto negativní nářky hlášány od řečnického pultu. Věříme, že takovéto proslovy vytvářejí pouze větší depresi a strašlivé množství viny, hanby a ztráty sebehodnoty, které snášejí po celý svůj život. Někdy existuje skutečný nedostatek vyjádření čisté lásky Kristovy, která by jim v jejich utrpení pomohla. Všichni oceníme cokoliv, co můžete udělat,

**Účelem smrtelného života a posláním Církve
Ježíše Krista Svatých posledních dnů je připravit
syny a dcery Boží pro jejich určení – stát
se takovými, jako jsou naši nebeští rodiče.**

abyste pomohl ve vážné situaci těchto velmi nepocho-
pených dětí našeho Otce v nebesích. Kdyby se některé
z generálních autorit mohly k tomuto problému vyjádřit
s větší citlivostí, jistě by to pomohlo vyhnout se sebevraž-
dám a rozkolům v rodinách. Mnozí jednoduše nemohou
snést skutečnost, že je členové Církve odsuzují jako ‚lé
lidí‘ a z tohoto důvodu nacházejí útěchu v homosexu-
álně orientovaném životním stylu.“²⁰

Tato sdělení bezpečně ukazují, že potřebujeme zlep-
šit svůj kontakt s bratry a sestrami, kteří zápasí s pro-
blémy – se všemi druhy problémů. Každý člen Kristovy
Církve má nespornou zodpovědnost prokazovat lásku
a nabízet pomoc a porozumění. Hříšníci, stejně jako ti,
kteří zápasí, aby odolali nesprávným pocitům, nejsou
těmi, kteří mají být vyvrženi, ale těmi, kteří mají být
milováni a kterým má být poskytována pomoc (viz
3. Nefi 18:22–23, 30, 32). Současně se však vedoucí a
členové Církve nemohou vyhnout své zodpovědnosti
učit správným zásadám a spravedlivému chování (ve
všech záležitostech), dokonce i když to někomu způsobí
vnitřní nepokoj.

Církevní vedoucí jsou občas dotazováni, zda je
v Církvi Ježíše Krista Svatých posledních dnů nějaké
místo pro lidi s homosexuální nebo lesbickou náchyl-
ností nebo pocity. Samozřejmě že je. Stupeň obtížnosti a
vzor nutný ke zřeknutí se chování a k ovládní myšlenek
bude u různých jedinců různý, avšak poselství naděje a
přátelská ruka podaná Církvi jsou stejné pro všechny,
kteří se snaží.

Ve své odpovědi televiznímu reportérovi, který na-

značoval, že Církev učí, „že tito lidé jsou nějak méně-
cenní“, jsem se snažil popsat zásadní rozdíl. Řekl jsem:

„Člověk, který na těchto sklonech pracuje [aby jim
odolal], se nemá sám cítit jako méněcenný. Avšak zcela
odlišnou věcí je sexuální vztah mimo manželství. Člo-
věk, který je do tohoto druhu chování zapleten, se má
právem cítit provinile. Takoví se mají právem cítit odci-
zeni od Boha, který dává příkázání proti tomuto druhu
chování. Nepřekvapuje mě, že se cítí odcizení od své
Církve. Co mě překvapuje, je to, že cítí, že Církev může
změnit Boží příkázání... Vůči ženě přistižené při cizo-
ložství (to je pro nás velmi dobrý precedens),... byl [Spa-
sitel] milosrdný a láskyplný... , ale řekl: ‚Jdi a nehřeš
více.‘ Miloval hříšníka; zatratil hřích. Myslím si, že Cír-
kev dělá stejnou věc, možná nedokonale, ale to je to, co
učíme naše členy: milujte hříšníka, zatracujte hřích.“²¹

Boje těch, kteří jsou trápeni přitažlivostí ke stejnému
pohlaví, nejsou ojedinělé. Existuje mnoho druhů poku-
šení, sexuálních i jiných. Jich všech se týká povinnost
odolat hříchu.

Nejdůležitější pomocí, kterou může Církev nabíd-
nout lidem, kteří podlehl hříchu, nebo těm, kteří zá-
pasí, aby mu odolali, je naplnit své božské poslání učít
pravým zásadám a vykonávat božské obřady znovuzříze-
ného evangelia. Evangelium se na stejném základě týká
každého. Jeho ústřední pravdou je usmíření a vzkříšení
našeho Spasitele, abychom mohli mít nesmrtelnost a
věčný život.

Pro každé Boží dítě, aby dosáhlo tohoto určení, je
božským a předepsaným cílem věčné manželství v tomto
nebo příštím životě. Tento posvátný cíl se nicméně musí
uskutečnit Pánovým způsobem. President Gordon B.
Hinckley například prohlásil, že „na manželství se nemá
nahlížet jako na terapeutický krok k vyřešení problé-
mů, jako jsou například homosexuální sklony nebo
praktiky.“²²

Prostřednictvím Krista a jeho Církve mohou ti, kteří zápasí, získat pomoc. Tato pomoc přichází prostřednictvím půstu a modlitby, prostřednictvím pravd evangelia, prostřednictvím návštěvy Církve a služby, prostřednictvím rad inspirovaných vedoucích a, je-li to nutné, prostřednictvím profesionální pomoci s problémy, které ji vyžadují. Dalším důležitým zdrojem pomoci je posilující vliv milujících bratrů a sester. Všichni mají pochopit, že lidé (a členové jejich rodin), kteří bojují s břemenem přitažlivosti ke stejnému pohlaví, mají zvláštní potřebu lásky a povzbuzení, což je jasnou povinností členů Církve, kteří smlouvou projevily ochotu „navzájem nésti svoje břímě“ (Mosiáš 18:8) „a tak [plnit] zákon Kristův“ (Galatským 6:2).

První zásadou evangelia je víra v Pána Ježíše Krista, který nám dává světlo a sílu překonat překážky smrtelnosti a používat naši Bohem danou svobodu jednání k tomu, abychom volili chování, které nás povede k našemu božskému určení. Je nám zaslíbeno: „Pokusení vás nezachvátilo, než lidské. Ale věrnýť jest Bůh, kterýž nedopustí vás pokoušeti nad vaši možnost, ale způsobíť s pokusem také i vysvobození, abyste mohli snést.“ (1. Korintským 10:13.)

ZÁVĚR

Rozdílné pohledy vědeckých důkazů a náboženských nauk mohou být přirovnány k rozdílu mezi studiem o automobilu sledováním jeho činnosti a rozebráním a analyzováním jeho různých částí nebo čtením uživatelské příručky napsané výrobcem. Mnohé může být poznáno pozorováním a analýzou, ale touto metodou získáme pouze částečné poznání funkcí a možností stroje. Nejlepší a nejuplněnější poznání činnosti a možností stroje se získá studiem příručky napsané jeho výrobcem. Uživatelskou příručkou pro naše těla a duše jsou Písma,

napsaná Bohem, který nás stvořil, a vykládaná prostřednictvím jeho proroků. To jsou nejlepší zdroje poznání o účelu života, chování a myšlenkách, které máme zušlechťovat, abychom žili šťastně a dosáhli svého božského určení.

Všichni, kdož zápasí s problémy a výzvami smrtelnosti, se mohou ztotožnit s nářkem v Nefiho žalmu: „Ó, jak bídný jsem! – Ano, moje srdce je smutné pro tělo mé, duše má je zarmoucena pro hříchy mé.

Jsem obklopen pokušeními a hříchy, které mne tak snadno přepadávají.“ (2. Nefi 4:17–18.)

Abychom měli vůli a sílu odolávat hříchu, musíme důvěřovat v Boha a modlit se o jeho pomoc. Nefi se radoval v Pánu, který ho podporoval a vedl skrz jeho utrpení (viz verš 20). „A proč bych se měl pro tělo své oddávat hříchu?“ ptal se Nefi (verš 27) a dodal modlitbu, aby Pán vykoupil jeho duši a „[dal, aby] se při spatření hříchu zachvěl!“ (Verš 31.)

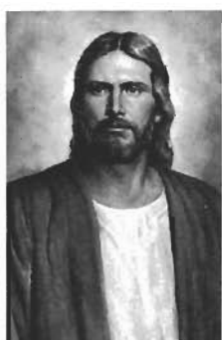
Nefi končí slovy, která se přímo týkají těch, kteří se snaží najít svou cestu skrze těžkosti, o kterých pojednává tento článek:

„Ó, Pane, důvěřoval jsem v Tebe a chci věčně v Tebe důvěřovati. Nechci se spoléhat na rámě těla; neboť vím, že ten, kdo se spoléhá na rámě těla, je zavržen. Ano, je zavržen, kdo skládá svoji důvěru v člověka nebo spoléhá se na rámě těla.

Ano, vím, že Bůh rád dá těm, kteří jej prosí.“ (Verše 34–35.)

Ten, kdo nám přikázal, abychom byli dokonalí, prolil svou krev, aby nám poskytl příležitost dosáhnout našeho božského určení. Jeho důvěra v naši schopnost dosáhnout věčného života se projevuje v jeho neuvěřitelné výzvě: „Jakými muži tedy měli byste býti? Vskutku, pravím vám, takovými jako já jsem.“ (3. Nefi 27:27.) □

(Poznámky k tomuto článku jsou na straně 25.)

POZNÁMKY K ČLÁNKU „PŘITAŽLIVOST KE STEJNÉMU POHLAVÍ“ OD STARŠÍHO DALLINA H. OAKSE. (Viz článek strana 14.)

1. *Gospel Doctrine*, 5th edition (Salt Lake City: Deseret Book Company, 1939), page 309.
2. Viz prohlášení Prvního předsednictva, 31. leden 1912, otištěné v *Improvement Era*, March 1912, page 417; viz také *Millennial Star*, 24 August 1922, page 539.
3. Viz Lorenzo Snow, *Millennial Star*, 31 August 1899, page 547; diskutováno v Dallin H. Oaks, *Pure in Heart* (Salt Lake City: Bookcraft, 1988), pages 61–62.
4. Letter of the First Presidency, 14 November 1991.
5. Viz NaS 76; diskutováno v Dallin H. Oaks, „Apostasy and Restoration,“ *Ensign*, May 1995, pages 86–87.
6. „An Easter Greeting from the First Presidency,“ *Church News*, 15 April 1995, page 1.
7. „Free Agency and Freedom,“ *Brigham Young University 1987–88 Devotional and Fireside Speeches* (Provo: BYU Publications, 1988), pages 46–47; upravená verze zde vytisknutá se nachází v Monte S. Nyman a Charles D. Tate Jr., vydavatelé, *The Book of Mormon: Second Nephi, The Doctrinal Structure* (Provo: BYU Religious Studies Center, 1989), pages 14–15.
8. R. C. Lewontin a další, *Not in Our Genes* (New York: Pantheon Books, 1984); R. Hubbard a E. Wald, *Exploding the Gene Myth* (Boston: Beacon Press, 1993).
9. R. C. Friedman a J. Downey, „Neurobiology and Sexual Orientation: Current Relationships,“ *Journal of Neuropsychiatry* 5 (1993); 149.
10. Tamtéž.
11. J. M. Bailey a R. C. Pillard, „A Genetic Study of Male Sexual Orientation,“ *Archives of General Psychiatry* 48 (1991); 1089–96.
12. J. M. Bailey, R. C. Pillard a další, „Heritable Factors Influence Sexual Orientation in Women,“ *Archives of General Psychiatry* 50 (1993); 217–23.
13. D. Hamer a P. Copeland, *The Science of Desire* (New York: Simon & Schuster, 1994) page 218.
14. W. Byne a B. Parsons, „Human Sexual Orientation: The Biologic Theories Reappraised,“ *Archives of General Psychiatry* 50 (1993); 228.
15. Dean Hamer a další, „A Linkage Between DNA Markers on the X Chromosome and Male Sexual Orientation,“ *Science* 261 (16 July 1993); 321–27.
16. *The Science of Desire*, pages 145–46.
17. W. Byne, „The Biological Evidence Challenged,“ *Scientific American*, May 1994, pages 50, 55.
18. Byne a Parsons, „Human Sexual Orientation,“ pages 236–37.
19. Gordon B. Hinckley, „Reverence and Morality,“ *Ensign*, May 1987, page 47.
20. Letter to Dallin H. Oaks, 3 September 1994.
21. Televizní rozhovor se starším Dallinem H. Oaksem, 3. prosinec 1986; odpověď neodvysílána; výňatky otisknuty v „Apostle Reaffirms Church’s Position on Homosexuality,“ *Church News*, 14 February 1987, pages 10, 12.
22. Gordon B. Hinckley, „Reverence and Morality,“ page 47.